

1

*Западен Арканзас
Вторник, 25 май
13:06 ч.*

Котън Малоун беше съсредоточил цялото си внимание върху съкровището.

Търсенето беше започнало преди три часа, когато го взеха от хижата, за да го откарат на трийсет километра на север, в самия край на националния парк „Уачита“. Една необятна зелена пустош, която като магнит привличаше природолюбители, но преди 150 години бе служила за убежище на разбойници и всякакви хора, преследвани от закона, тъй като хълмистият терен и гъстите гори предлагаха идеални скривалища.

Той подпомагаше Националния музей на американската история в едно начинание, в което с радост се бе включил. Обикновено старата му шефка Стефани Нел или го наемаше, или направо го принуждаваше да участва, но този път запитването бе дошло лично от директора на „Смитсоуиън“, който съвместяваше и поста председател на Върховния съд на Съединените щати; човекът му бе обяснил проблема, разкривайки достатъчно информация, за да провокира интереса му. Предложеният хонорар от 35 000 долара също беше повече

от щедър. В интерес на истината, той би свършил работата и безплатно, понеже имаше слабост към „Смитсо-ниън“.

Освен това много обичаше да търси скрити съкровища.

Горите, които го заобикаляха отвсякъде, покриваха пространството от каменистите плата на планините Озарк по северната граница на щата до заоблените върхове на Уачита на юг. Между двата им края се простираха долини, възвишения със зашеметяващи гледки, хребети, пещери и безбройни реки и потоци. Истински земен рай, който той никога преди не бе посещавал, и това беше още една причина да приеме задачата.

Малоун беше дошъл екипиран с технологии от ХХI в. – магнитометър и джиписес тракер, както и с началните координати на експедицията. С помощта на джиписеса той намираще пътя си между дърветата, постепенно приближавайки се към мястото, което – ако имаше късмет – спътникът, кръжащ на хиляди километри в небето над него, щеше да отбележи като правилното.

Цялата история беше твърде интригуваща.

Един библиотекар в отдела за справочна литература на име Мартин Томас се бе разровил в малко проучен до момента масив от стари карти, бележки и дневници, съхранявани в архива на „Смитсо-ниън“. Документите бяха за служебно ползване и описваха в подробности някакво разследване, проведено през 1909 г., което също бе включвало експедиция до западните територии на Арканзас. Нищо не бе излязло от това, освен че ръководителят ѝ бил убит, когато някакви местни ловци го помислили за елен. Възможно бе да е било и нещастен случай, но Малоун не мислеше, че един шериф няма да се погрижи най-напред за своите хора.

Това означаваше, че всичко, което не биваше да се знае от външни хора, се покриваше.

По джиписеса в ръката му пробягваха числа. Той ко-

ригира посоката и продължи да крачи напред. Бе прекарал предишните три дни във Вашингтон, ровейки се в същите записки, които бяха привлекли вниманието на Мартин Томас. За което имаше благословията лично на директора. Бе чел надълго и нашироко на какво би могъл да се натъкне тук. В по-нови бележки, написани от самия Томас, се описваше конкретен ориентир – дървото Х – заедно с точните му координати. Един любезен служител в хижата му бе дал допълнителна информация, включително описание на местността, където се намираще величественият бук.

Джипиесът в ръката му бипна. Ето го и него. Дървото се извисяваше поне на петнайсет метра над земята. Върху дънера му бяха изрязани с нож 65 фигури. Той знаеше това, понеже Томас бе идвал тук преди месец и ги бе броил. Но наред с тях бе видял и още нещо. Чучело на мъж без глава, надупчено от куршуми, било провесено над пътеката от клон на дърво, сякаш след линч, и краката му се люлеели над купчина гилзи от ловна пушка. По дънерите на всички дървета наоколо били нарисувани с боя обърнати кръстове. От чучелото висяла връв, която стигала до гилзите под краката му.

Посланието било пределно ясно.

Махай се.

И свършило работа. Томас си плюл на петите.

Този път обаче на негово място бе пристигнал професионалист, свикнал да се излага на неприятности.

Малоун се приближи до дървото и видя изрязаните фигури. Прекара бавно пръст върху птица, камбана и нещо, което приличаше на кон без крака. Един ботаник от Природонаучния музей му бе обяснил, че кората на бука е тънка, гладка и бавно нарастваща, което я предпазва от напукване. Всяка резка с нож по нея се запазвала с десетилетия. Много от изрязаните фигури бяха пълни с мъх, други деформирани от годините. Но повечето се различаваха ясно. Той носеше в раницата си

мека четка и започна да разчиства с нея лишеите, под които се разкриха още букви и символи. Искаше да ги изучи по-подробно, да поразсъждава върху възможните им тълкувания, но не те бяха важни в момента. Вместо това той се огледа наоколо за едно друго дърво.

И го видя. На десетина метра встрани. Висок червен дъб, с подрязани някога по неестествен начин клони, които оттогава бяха израснали нагоре като стълбове. Забеляза пътеката, която минаваше покрай основата на дъба, и насочи натам джипиеса. Трябваше да тръгне в права линия на север, по меридиана, минаващ през това място. Той се запита как преди десетилетия това е могло да бъде изпълнено по изчисления, без помощта на навигационен уред.

Малоун закричи напред между дебелиите дънери на дърветата. През пролетните листа на короните се процеждаше светлина; по земята танцуваха слънчеви петна. От горещината и влагата кожата му бе станала лепкава, сякаш завита в топла хавлия; това му напомни за детството в Централна Джорджия.

На дваесетина метра от дървото Х видя купчина обли камъни, обрасли с лишеи. Бяха му казали да се оглежда за точно такава особеност в пейзажа. Той се наведе и разчисти с четката зелената покривка. Върху един от камъните в близост до земята откри издълбана цифрата 7. Едва се различаваше. Но не можеше да бъде друго.

Той повдигна камъка с размерите на топка за американски футбол и го преобърна в ръцете си. Мина го бързо с четката и видя две букви.

ЮИ.

Малоун беше чувал, че в тези гори имало много такива съзнателно поставени обозначения, които и се виждали, и оставали невидими за всички освен за най-наблюдателните. Тази купчина камъни беше перфектен пример. Тя не означаваше нищо, ако човек не

знаеше какво търси. Той си спомни думите, които неговият дядо му бе казал навремето:

Защо да укриваши плячка, ако не предвидиш начин да си я намериш?

Именно.

Малоун можеше с голяма степен на увереност да допусне, че ЮИ означава „югоизток“. А цифрата 7? Кой знае – може би просто бе оставена за заблуда. Ако случаен човек я видеше, едва ли щеше да се сети да преобърне камъка. Но за посветените седмицата изпълняваше функцията на светец неонов надпис. Той знаеше и друго: за тайната група, скрила съкровището, 7 беше символично число. Нещо като: „Подвижният мост е спуснат, пътят напред е чист“. Всичко това беше част от техния кодиран таен език.

Той включи магнитометъра. Досега се бе въздържал да го ползва, за да пести батерията. Обърна се на югоизток, обратно към дървото Х, и се приготви. В полевите записки от 1909 г. се говореше за още скрити обозначения.

Цяла сложна и находчива охранителна система. Живо доказателство за безкрайната човешка изобретателност.

Той вдигна магнитометъра непосредствено над повърхността на земята и, хванал в другата си ръка джипиеца, закрачи по права линия на югоизток, като размахваше магнитометъра наляво-надясно. Не беше извървял и двајсетина метра, когато уредът избръмча. Малоун остави всичко на земята и извади от раницата си сгъваема лопата. Коленичи и много внимателно започна да отстранява слоя пръст над находката. На петнайсетина сантиметра дълбочина откри силно ръждясал лемеж на плуг. Малоун знаеше, че не бива да го пипа. Вместо това се зае да го изучава.

Разчисти пръстта и си отбеляза наум посоката, в която сочеше лемежът. На югозапад.

Той се зачуди как предметът изобщо беше оцелял.

В записките се казваше, че неща като подкови, търнокопи, брадви и – разбира се – лемежи са били заровени на десетина до петнайсет сантиметра под земята. Достатъчно дълбоко, за да останат скрити, но твърде плитко, за да бъдат пропуснати от стрелката на някой компас. Минеш ли с компас над заровено в земята желязо, стрелката неминуемо трепва – като кламер, привлечен от магнит. Мартин Томас бе изпитал тази теория само преди месец и бе установил истинността ѝ. Компасът не беше прецизен уред като магнитометъра, но определено можеше да мине за негов предшественик. Единствено факторът време не бе отчетен в уравнението. Окисляването отслабваше магнитните свойства на метала, така че сега компасът едва ли щеше да свърши работа. Добре че бяха модерните технологии!

Малоун целият настръхна в очакване. Тази история беше твърде вълнуваща. Дядо му щеше да се радва да бъде тук сега.

Но случаят беше сериозен, защото преди много време тук бе загинал човек, а Мартин Томас бе тероризиран съвсем неотдавна по тези места. Затова Малоун грабна уредите си от земята и тръгна на югозапад. След още двайсетина метра намери поредния заровен в земята знак – този път острие на брадва, също сочещо югозапад. Той копаеше толкова внимателно, колкото и стъпваше – горите наоколо бяха развъдник на гърмящи змии. Още една причина да държи беретата подръка, сложена на удобно място в раницата му.

Последната посока, в която бе поел, го отведе право към дървото X, с което описа един обширен триъгълник. Сега вече знаеше накъде да насочи усилията си. Полето му на действие току-що се бе свило от територията на целия Арканзас до затвореното в този триъгълник пространство. И той закричи към центъра му.

Огледалните лещи на слънчевите му очила смекчаваха ярката светлина. Сред клоните на дърветата ехтяха

птичи песни, чуваха се потропване на катеричи крачка и жужене на насекоми. Тази част на Арканзас представляваше едно великолепно бижу, скрито в сърцето на страната. През последните сто и петдесет години тук нищо не се бе изменило, а управата на националния парк се грижеше всичко да си остане непокътнато. Той не беше напълно сигурен дали се намира точно в границите на парка, но във всеки случай беше много близо.

Исторически в Арканзас никога не бяха добивани съществени количества злато, макар да се носеха легенди за неговото съществуване. И то не във вида, в който добиването му става с промиване на пясък в планински поток. А злато, оставено там от човешка ръка. Първоначалната хипотеза се въртеше около испански колонизатори от XVI в., които укрили златни съкровища на стотици места в целия Запад. След което бе дошъл ред и на онази група от XIX в.

Рицарите на Златния кръг.

Право пред себе си, почти в центъра на триъгълника, Малоун забеляза голям клен с дълга вертикална линия, очертана в кората на дънера му. Едва се забелязваше, но я имаше.

Той прекара магнитометъра над земята около дървото и уредът изпищя – бе открил нещо. Малоун коленичи и внимателно започна да копае. На трийсетина сантиметра напипа нещо твърдо. Предмет, зарит толкова дълбоко, че никакъв компас да не може да го улови.

Той знаеше какво означава това. Наградата за всичките му усилия. Да, това определено принадлежеше на Рицарите на Златния кръг.

Той разчисти пръстта и видя стъклен буркан с метална капачка, отдавна проядена от ръжда. Издърпа го нагоре; беше с размер на двулитрово шише за мляко. На слънчевата светлина се виждаше, че е натъпкан със златни монети и че времето не бе помрачило по никакъв начин блясъка им. Опитва се да пресметне колко бяха.